

[Finansministeren]

et år siden, kan vi blive nødt til at sige ja til i dag, fordi opgaven er der. Så jeg er glad for det tilsagn, og jeg vil kvittere ved at give tilsagn om at prøve at leve op til den opfordring, fru Mimi Jakobsen kom med, da hun sagde, at CD er så bekymrede over underskuddet, at det efter CD's mening burde medføre, at regeringen kom med flere spareforslag end dem, der allerede er lagt frem.

Den opfordring vil jeg så til gengæld give tilsagn om at vi gerne vil forsøge at leve op til, og så må vi jo i fællesskab se, om vi kan skaffe de nødvendige flertal for disse spareforslag.

Så har CD både i dag og ved tidligere lejlighed stillet det spørgsmål, om man kan tillade sig at give skattelettelser i denne situation med det store statsunderskud, og det vil jeg gerne koble til det, jeg har sagt tidligere om, at nu skal vi passe på, at vi ikke lader os handlingslamme af underskuddet på statsbudgettet.

Hvis vi tror på, at skatteomlægninger – og jeg bruger hellere det udtryk – på sigt kan føre til ny dynamik og ny vækst, så kan vi godt tillade os at gøre det. Det ligger sådan, at når vi har finansieret vores forslag krone til krone, så gælder det, hvis vi ser på indkomståret. Hvis vi ser på finansårets virkning, har vi indregnet i underskuddet på de godt 30 mia. kr. en investering på 3 mia. kr. i form af likviditetsforskydning ved at sparke gang i væksten. Det mener vi altså godt at vi kan forsvare, selv om vi har underskud på statsbudgettet, og det mener vi vi kan forsvare, fordi det kan bidrage til at sparke gang i den økonomiske vækst.

Det er, som hr. Henning Rasmussen sagde, økonomisk vækst, vi har brug for. Det er specielt eksportbåren økonomisk vækst, og hvis vi kommer op på de gennemsnitlige vækstrater i dansk økonomi, som er de historiske, nemlig mellem 2 og 3 pct., så vil der gå forbavsende kort tid, før vi har overskud på statsbudgettet.

Jeg var glad for, at fru Mimi Jakobsen erkendte marginalskatteproblemet. I regeringen har vi selvsagt været igennem en række overvejelser: Hvis vi kunne skaffe 7 mia. kr. til finansiering, hvordan anvendte vi dem så bedst? Og vi har altså vurderet, at vi gjorde det bedst ved en marginalskattelettelser.

Det er rigtigt, at noget af finansieringen lægger byrder på erhvervslivet, men dér er man nødt til at skelne mellem den likviditetsforbedring, vi f.eks. har af en varelager nedskrivning

på 1,5 mia. kr., og så den reelle belastning, det vil være for erhvervslivet, nemlig rentebyrden af den 1,5 mia. kr., altså nærmere en byrde mellem 150 og 200 mio. kr. Derfor er erhvervsbelastningen ikke så høj, som fru Mimi Jakobsen foreløbig har regnet sig frem til.

Vi har vurderet, at den samlede erhvervsbelastning – og dér inddrager jeg oven i købet det forslag vedrørende arbejdsskadeforsikring, som SF tidligere har erklæret sin støtte til – er 0,8 procent af lønsummen i 1991 og 0,6 procent af lønsummen i 1992. Vi har så tilladt os at forudsætte, at det pres, som vi hermed lægger på virksomhederne, samt det tilbud, vi giver lønmodtagerne om at få reallønssikring via skattelettelser, kan føre til en årlig reduktion i lønstigningstakten på 1 pct. Hvis det lykkes, har virksomhederne jo faktisk overfinansiering i forhold til den ekstra belastning. Det er regeringens tankegang, og det er også en del af grunden til, at vi har valgt at løse marginalskatteproblemerne nu.

Men jeg betvivler ikke på nogen måde CD's motiver som et europæisk parti, når CD har gjort sig til talsmand for at kigge på moms og afgifter i stedet for. Men vi har altså vurderet, at nu, i denne fase, var det marginalbeskatningen, der måtte gives prioritet, og at vi for så vidt angår kommende drøftelser om moms og afgifter burde afvente udviklingen i det europæiske samarbejde og så på et senere tidspunkt vende tilbage til det.

Så stiller fru Mimi Jakobsen det spørgsmål, hvordan finansministeren så vil finansiere det. Det er et knaldgodt spørgsmål, men det regner jeg altså med jeg har et par år til at finde svaret på, når vi skal i gang med momslettelsen.

Fru Mimi Jakobsen havde en klar betænkelighed omkring vores besparelser og deres konsekvenser for lønkravene, og det er en betænkelighed, jeg forstår. Men det er faktisk også grunden til, at vi i forbindelse med den skattepakke, vi har lagt frem, netop ikke har valgt spareforslag, der belaster lønmodtagerne. Vi har netop valgt spareforslag, der typisk belaster erhvervslivet, henholdsvis belaster nogle, som har haft særlige fordele af australdollararrangementer, anpartsordninger osv.

Ved sammensætningen af vores finansieringspakke har regeringen jo netop tilstræbt, at den ikke kunne bruges som en lønmodtagerbegrundelse for at stille lønkrav. Man kunne